

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **M.B.**
státní příslušnost Tuniská republika
t.č. Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 269/5, 735 64 Havířov
zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
se sídlem Purkyňova 787/6 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2020 č. j. OAM-464/LE-BA04-LE24-2019, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bártý **se určuje** částkou 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2020 č. j. OAM-464/LE-BA04-LE24-2019 žalované Ministerstvo vnitra České republiky zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 25 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) pro nepřípustnost této žaloby podle ust. § 10a odst. 1 písm. c) téhož zákona. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 3. 11. 2019, přičemž se jedná o žádost v pořadí již třetí. První žádost podal žalobce dne 8. 11. 2013, a protože se nedostavil bez vážného důvodu k pohovoru, vedenému k této žádosti, bylo řízení zastaveno a toto rozhodnutí o zastavení řízení nabylo právní moci dne 27. 1. 2014. Podruhé podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 27. 9. 2017. O této žádosti bylo žalovaným rozhodnuto dne 23. 3. 2018 tak, že mu žádná z forem mezinárodní ochrany nebyla udělena. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 22. 7. 2019 zamítl. Jako důvody první žádosti uváděl žalobce pouze svůj zdravotní stav a snahu léčit se v České republice a obavu z výkonu trestu, k němuž byl v Tunisku odsouzen pro drogovou trestnou činnost. Za důvody druhé žádosti označil to, že se chce usadit na území České republiky, najít si práci a pomáhat státu, vyléčit své nemoci a žít jako normální člověk. Nynější žádost o udělení mezinárodní ochrany částečně odůvodnil neochotou vrátit se do země původu z důvodů uváděných v dřívějších řízeních, opětovným zadržením Policií České republiky a hrozbou svého vyhoštění. Bojí se vrátit do Tuniska, že by jej tamní společnost po tak dlouhé době trávené v cizině nepřijala. V podání ze dne 8. 11. 2019 uvedl, že je homosexuál.
2. Žalovaný tyto důvody vyhodnotil jako skutečnosti, které musely být žalobci objektivně známy již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a měl povinnost je uvést za účelem jejich posouzení již tehdy.
3. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu ze dne 16. 2. 2020, kterou nijak neodůvodnil a zároveň požádal, aby mu byl pro toto řízení ustanoven zástupce z řad advokátů. Jeho žádosti krajský soud vyhověl usnesením ze dne 25. 2. 2020 č. j. 18 Az 8/2020-19 a zároveň ustanoveného zástupce vyzval k doplnění žaloby. Podáním ze dne 2. 3. 2020 ustanovený právní zástupce žalobce vznesl jediný žalobní bod spočívající v nesprávných závěrech žalovaného ohledně nemožnosti argumentace vážnou hrozbou vyplývající pro žalobce z jeho sexuální orientace. Žalobce v ručně psaném dopise v italském jazyce, který doručil žalovanému, kromě jiného uvedl, že je HIV pozitivní, má hepatitidu typu C a že je homosexuální orientace. O své homosexuální orientaci se obává mluvit, jelikož v Tunisku mu za to hrozí trestní stíhání. Odkázal na zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických z roku 2018, podle které státní orgány

v Tunisku používají tzv. protisodomický zákon k zadržování a dotazování osob na jejich sexuální aktivity a orientaci na základě jejich samotného vzhledu. Zcela běžná je i právní či sociální diskriminace, odloučení od rodiny, násilí ve veřejném prostoru a následně sebevraždy obětí takového jednání. Podle tuniského trestního zákoníku je za trestný čin sodomie trest odnětí svobody až do výše 3 let, a jsou veřejně známá testování na homosexualitu, která výrazně porušují základní lidská práva a svobody a jsou zjevně ponižující. Žalobce jako občan Tuniska proto nebyl schopen sdělit rozhodné skutečnosti v řízení o své první žádosti o mezinárodní ochranu, neboť měl strach a stud před arabsky hovořícími tlumočníky, kterých se obával právě s ohledem na převažující postoj arabsky mluvících osob k homosexuální menšině. V jeho případě pak nelze považovat to, že původně nebyl schopen hovořit o své sexuální orientaci, za doklad toho, že předmětné skutečnosti neuvedl ze svého zavinění, nýbrž se jedná o pochopitelné a omluvitelné jednání. Žalobce proto navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného bylo jako nezákonné zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

4. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
5. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 1. 2020 č. j. OAM-464/LE-BA04-LE24-2019 a připojeným správním spisem žalovaného a dospěl poté k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného, přičemž žalobu přezkoumal v rozsahu uplatněného žalobního bodu (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
6. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že nynější žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 3. 11. 2019. Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 11. 2019 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný tehdy vycházel z rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 1. 11. 2019, jímž byl zajištěn žalobce za účelem správního vyhoštění podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že žalobce dle protokolu o podání vysvětlení ze dne 1. 11. 2019 uvedl, že je zdravotně v pořádku, že byl u lékaře, dostal prášky, cítí se dobře a je schopen sepsání protokolu. Na otázku, zda požívá nějaké návykové látky, které by měly vliv na jeho současný zdravotní stav, uvedl, že je zdravý, léčí se na HIV, bere na HIV léky a další léky proti stresu, neboť se mu stýskalo po rodině, když opustil Tunisko. Na nemoc mu přišli v roce 2004 v Itálii v Janově, ale jeho stav je dobrý a nezhoršil se mu. Zkoušel heroin, ale pak přestal, proto bere bututex proti závislosti. Do Evropy přicestoval ve 14 letech s cestovním dokladem svého strýce jako doprovod. Naposledy pracoval v kebabu v Českých Budějovicích a vykonával tak výdělečnou činnost neoprávněně. Dále bylo ze správního spisu zjištěno, že rozhodnutím Policie ČR Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky a stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na dva roky.

7. Ze správního spisu vyplynulo, že první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 8. 11. 2013, a jelikož se nedostavil k pohovoru k důvodům této žádosti, žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 1. 2014 řízení o této žádosti zastavil podle § 25 písm. d) zákona o azylu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 1. 2014. Jako důvody této žádosti žalobce tehdy uvedl, že jej „chytili v Praze bez papíru ke vstupu do ČR“, chtěli jej vrátit zpět do Německa nebo do Švýcarska, či Itálie. Všichni jej odřekli a bylo mu řečeno, že má požádat o azyl; on sám však žádat nechtěl. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 27. 9. 2017. Jako důvody této žádosti uváděl, že se chce usadit na území České republiky, najít si práci a vyléčit své nemoci. Tyto důvody pak v průběhu řízení doplnil tím, že lidé v Tunisku neuznávají náboženskou odlišnost a v zemi dochází k zatýkání nevinných lidí, kteří jsou biti a mučeni, přičemž jejich práva nejsou respektována a je s nimi zacházeno nelidským způsobem. Rozhodnutím ze dne 23. 3. 2018 žalovaný žalobci žádnou z forem mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany neudělil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 4. 2018 a podle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalobce podal proti neudělení mezinárodní ochrany žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 22. 7. 2019 zamítl. K nynější žádosti ze dne 3. 11. 2019 žalobce v rámci poskytnutí údajů k této žádosti uvedl, že se bojí vrátit zpět do Tuniska kvůli svým politickým názorům a za tu dobu, co tady je, se bojí vrátit do společnosti s tím, že by jej nepřijala.
8. Dne 8. 11. 2019 doručil žalobce žalovanému přípis psaný v italském jazyce, z jehož překladu vyplynulo, že žalobce volí italštinu a nechce psát arabsky, aby se arabští překladatelé nedozvěděli, že je HIV pozitivní, že má žloutenku typu C a že je homosexuál.
9. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.
10. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a to, zda uvedl nebo se objevily skutečnosti nebo zjištění, které
- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení,
  - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
11. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
12. Žalobce v doplnění své žaloby v podstatě vznesl zásadní a jedinou žalobní námitku spočívající v tom, že doručil v průběhu řízení žalovanému dopis v italském jazyce, v němž uvedl, že je HIV pozitivní a že má hepatitidu typu C a že je homosexuální orientace.

Žalobce nesouhlasil se způsobem, jakým žalovaný vyhodnotil jeho tvrzení o sexuální orientaci, tedy to, že se jedná o skutečnost, která mu musela být objektivně známa již v předchozích správních řízeních, a že se proto nejedná o skutečnost nebo zjištění, kterou bez vlastního zavinění v předchozím řízení neuplatnil, a která z tohoto důvodu nebyla předmětem zkoumání pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Součástí správního spisu žalovaného je mj. i zpráva odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR nazvaná „Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu“. V ní se uvádí v části pojednávající o dodržování lidských práv to, že v Tunisku nedochází systematicky a soustavně k pronásledování podle čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a rady 2011/95/EU, ze dne 13. 12. 2011, k mučení či nelidskému či ponižujícímu zacházení, i když stav oblasti dodržování lidských práv není zcela bezproblémový. Země byla v některých lidskoprávních oblastech kritizována za nedostatečnou ochranu, zejména v souvislosti s pokračujícím bojem proti terorismu a v oblasti práv žen. Dál se v této části uvádí, že práva sexuálních menšin nejsou v tuniské legislativě dostatečně chráněna proti násilí na základě sexuální orientace a genderové identity. Trestní zákoník kriminalizuje sex osob stejného pohlaví. Nicméně z tohoto hlediska nebyly sexuální menšiny státem systematicky pronásledovány na základě své sexuální orientace a kolektivní identity. Z uvedeného tedy krajský soud dovozuje opodstatněnost žalobního tvrzení spočívajícího v tom, že homosexualita je v Tunisku nezákonná, je považována za trestnou; postavení homosexuálů je tedy nerovnoprávné a v individuálních případech hodnotitelné jako pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Za předpokladu, že je žalobcovo tvrzení o jeho homosexuální orientaci pravdivé, zůstává otázkou, zda tuto skutečnost mohl uplatnit v dřívějších řízeních o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce tvrdil, že tak učinit nemohl, protože měl strach a stud před arabsky mluvícími tlumočníky, kterých se obával právě s ohledem na převládající postoj arabsky mluvících osob k homosexuální menšině. S touto argumentací žalobce krajský soud nesouhlasí. Žalobce totiž ve shora uvedeném přípisu ze dne 7. 11. 2019 výslovně uvedl, že tento dopis píše v italštině ne proto, že by nebyl schopen psát arabsky nebo francouzsky, což jsou jeho mateřštiny, hovoří osmi jazyky a čtyřmi z nich je schopen hovořit i psát ... Pakliže opravdu měl zmíněnou překážku hovořit o své homosexualitě před tlumočníky z arabského jazyka při pohovorech k žádosti o mezinárodní ochranu, byl schopen se domluvit v jiném než arabském jazyce, nepochybně mohl žalovaného požádat o tlumočení z jiného jazyka než arabského; schopnost domluvit se italsky konečně prokázal i shora uváděným přípisem adresovaným žalovanému. Mohl také požádat o poskytnutí právní pomoci, ať už v zařízení pro zajištění cizinců či v pobytovém středisku. Krajský soud proto činí závěr stejný jako žalovaný, a sice že je pouze důsledkem vlastního zavinění žalobce, že jím tvrzená homosexualita nebyla předmětem posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v rámci předchozích pravomocně ukončených řízení a nejde proto ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu o novou skutečnost nebo zjištění, která nebyla bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně ukončených řízeních ve věci mezinárodní ochrany; nejedná se proto o nově zjištěnou skutečnost nebo zjištění ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

13. Krajský soud uzavírá, že žalovaný nepochybil, když žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce vyhodnotil jako nedůvodnou podle shora citovaného ust. § 10a odst. 1 písm. e)

zákona

o azylu a řízení o této žádosti podle ust. § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil.

14. Ze shora uvedených důvodů proto krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž v této věci rozhodl bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
15. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).
16. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeho zastupování v rozsahu dvou úkonů právní pomoci po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč, celkem 6 800 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 7. 5. 2020

JUDr. Petr Indráček

samosoudce